

Ни Курта ни Мурта! Да ови оду, да се они не врате! Исток Западу, Запад Истоку!



Када неко хоће да одглуми политичког мудраца и да попуни празан простор било на папиру, било у емисији, било у дигиталној арени, своју анализу започне смртно досадном фразом – Србија је подељено друштво.

Наставак је познат – Срби су попут амеба, непрестано се деле и то траје вековима, од Карађорђевића и Обреновића, партизана и четника, до гробара и делија, грађаниста и националиста.

На страну то што такви квазианалитичари обично не познају Србију, већ анализирају сопствену перцепцију о Србији коју су стекли најчешће преко плазма екрана или салонско-кафанских трабуњања.

На страну што у Србији не постоји друштво у свом пуном капацитету и садржају.

На страну што горепоменуте подељености постоје и код других народа и држава, што су оне биле много дубље и малигније од наших, навешћу примере Америке (грађански рат, републиканци vs демократе), Шпаније (франкисти vs комунисти), Русије (бели vs црвени).

Пратећи ове историјске аналогije, схватајући процесе и окружење у којем се наша заједница развијала, толико тога остаје „на страну“, да је настрано посматрати Србију као изузетак, као преседан.

Прва Србија, друга, трећа, права, небеска, ужа, велика... Странке и политичари су се некада утркивали који ће редни број или придев ставити испред имена своје државе, покушавајући да тим јефтиним триком пошаљу поруку бирачима да су они и само они катализатори и гаранти промена, наравно на боље, да после њиховог уласка у салу (институције) и тешке, дуготрајне, али успешне операције на мозгу анестезиране нације, пацијент неће само осетити значајни бољитак у свом физичком и менталном здрављу, већ да ће се променити његове перспективе, погледи, навике, етика, па самим тим и судбина.

Како некад, тако и данас.

Увек су ми били занимљиви тзв. политички „ОФК“-овци. Знате оне који на питање за кога навијају, за Партизан или Звезду, као из топа одговоре – за ОФК?!

Трећи пут се увек наметне као тема када се Србија распошту пред тешким изазовима.

Тај брисани простор постаје сигурно уточиште за оне без јасног става и чврсте кичме, за оне који се плаше „екстрема“, за оне којима је истина увек негде на средини.

Истина је сурова – не постоји трећи пут.

Трећи пут је скоро увек странпутица. Њега промовишу људи лажних идеја и лоших намера.

То су бескрупулозни каријеристи који подилазе најнижим страстима популуса, нуде лака решења за тешке проблеме, величају колективне мане и представљају их као ендемске врлине.

Тешко је народу објаснити да је то љигаво ласкање сиже њиховог инаугуралног говора при преузимању или посланичког мандата или министарског ресора.

Образац је исти, мантра је добро позната, ролу није тешко одиграти јер је публика увек жељна нових лица у истој улози. Довољно је повезати колевку и Косово, мајку и Русију, жртву и очеве, јунаштво и дедове, будућност и децу.

Биологију и алхемију, генетику и метафизику, танатос и политику – добитна комбинација за ефикасну мишоловку за традиционално лаковерне и поводљиве Србе.

Трећи пут је пречица до Вучићевог канабета. За детаље питајте Јованова, Шапића или Јерковића. Свако има посебан, специфичан и наравно „убедљив“ изговор зашто је из групе која се буса у српска прса, проклиње Запад и плаче за Косовом, сада уместо облога на болна прса ставља евре док прижељкује распад ЕУ, листа најбоље универзитете за своју децу док шири страх о педофилској завери, а сузе брише доларима, чиме даје свој мали допринос убрзаној дедоларизацији.

Раније су Вучића оптуживали за националну издају и организовани криминал, а сада се

праве да не примећују национални криминал и организовану издају.

Трећи пут је кукавичје јаје које (псеудо)национална елита покушава да подметне очерупаном народу.

Истина је да постоји само један пут. Наше је да ли ћемо се њиме кретати унапред, у корак са светом и цивилизацијом, или ћемо се кретати уназад, натраг у митове, у илузије, у мрак.

Парадокс нашег времена је да они који нас брзином слободног пада враћају уназад себе називају напредњацима.

Њихово напредовање у ружну прошлост, њихов јуриш у мрак је неопходно зауставити. Зато морамо што пре схватити да постоји само један пут, пут ка напред, а њиме се можемо кретати само без назадних окова.

Аутор је лекар и ТВ аутор